

Στὸ Γενέσιον τῆς Κυρίας Θεοτόκου (Γεώργιος Καψάνης Καθηγούμενος Ἱ. Μ. Ὁσίου Γρηγορίου Ἄγ. Ὄρους)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Γεώργιος Γρηγοριάτης (Καψάνης)
/ Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία

Ἐορτὴ παγκόσμιας χαρᾶς ἔορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας, τὴ Γέννηση τῆς Κυρίας Θεοτόκου. Καὶ κάπου, σὲ ἔνα ἀπὸ τὰ ὡραῖα τροπάρια τῆς ἔορτῆς, τὴν ἀποκαλεῖ “ρίζα τοῦ γένους ἡμῶν” (β' κανόνας ἔορτῆς, θ' ὡδή). Καὶ ὅντως ἡ Παναγία μας εἶναι ἡ νέα ρίζα, ἡ ὅποια μέσα σ' ἔνα ἄγονο κόσμο, σ' ἔνα στεῖρο κόσμο, σ' ἔνα πνευματικὰ νεκρὸ κόσμο μπόρεσε νὰ μᾶς φέρει τὸ ἄνθος τῆς ζωῆς, τὸν Σωτήρα Χριστό. Χωρὶς αὐτὴ τὴ νέα ρίζα ἡ ἀνθρωπότητα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἔχει τὸν γλυκύτατο καρπό, τὸν Σωτήρα Χριστό. Καὶ γι' αὐτὸ ἡ Γέννησή της, ὡς ἀρχὴ τῆς ἀναπλάσεως τοῦ ἀνθρώπινου γένους, εἶναι ὑπόθεση παγκόσμιας χαρᾶς.

Δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι, γιὰ νὰ ὑπάρξει αὐτὴ ἡ παγκόσμια χαρά, συνετέλεσαν δύο ἀπλὲς καὶ ταπεινὲς ψυχές. Ὁ ἄγιος Ἰωακεὶμ καὶ ἡ ἄγια Ἄννα. Λάτρευαν τὸν Θεὸν μυστικὰ στὴν καρδιά τους. Ἀφηναν τὸν πόνο τους γιὰ τὴν ἀτεκνία τους μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ προσευχὴ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν λατρεία τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό, τὴν ἀνάθεση τῆς ζωῆς τους στὸν Θεό, τὴν καθαρότητα τῆς καρδιᾶς τους, τὴν ἀπλότητά τους καὶ τὴν ταπείνωσή τους, ἔγινε τὸ μέγα θαῦμα. Ἀπὸ τοὺς πρώην στείρους γονεῖς νὰ προέλθει ἡ λύση τῆς ἀνθρώπινης στειρότητας. «὾που Θεὸς βιούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις». Δὲν ἔλυσαν τὴ στειρότητα τῆς ἀνθρώπινης φύσης οὕτε οἱ φιλόσοφοι οὕτε οἱ πολιτικοὶ οὕτε οἱ ἄλλοι διάσημοι ἡγέτες τῆς ἀνθρωπότητας. Τὴν ἔλυσαν δύο ἀπλὲς καὶ ταπεινὲς ψυχές, ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα.

Καὶ σκέπτεται κανείς, τί μεγάλα πράγματα μποροῦν νὰ συμβοῦν ἀπὸ ἀπλοὺς καὶ ταπεινοὺς ἀνθρώπους. Ὁ κόσμος δὲν τοὺς ἐκτιμᾶ, διότι δὲν ἔχει κριτήρια νὰ ἐκτιμήσει τέτοιου εἴδους πνευματικὰ κατορθώματα. Τοὺς ἀγνοεῖ πολλὲς φορὲς ἢ καὶ τοὺς περιφρονεῖ. Ὄταν ὅμως οἱ ψυχὲς δίνονται στὸν Θεό, ὅταν ἀγιάζονται καὶ καθαρίζονται καὶ προσεύχονται καὶ ζοῦν γιὰ τὸν Θεό, τότε ὁ Θεὸς μπορεῖ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀπλὲς καὶ ταπεινὲς ψυχὲς νὰ βγάλει κάτι πολὺ μεγάλο γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, ὅπως συνέβη μὲ τὸν ἄγιο Ἰωακεὶμ καὶ τὴν ἄγια Ἄννα. Δὲν γνώριζαν ὁ ἄγιος Ἰωακεὶμ καὶ ἡ ἄγια Ἄννα, τί καρπὸ θὰ εἶχε ἡ ταπείνωσή τους, ἡ ἄγια συζυγία τους,

ό σεμνὸς γάμος τους, ἡ ὑπακοή τους στὸν Θεό, ὁ πόθος τους καὶ ἡ πίστη τους πρὸς τὸν Θεό. Ἀλλ' ὅμως ἀπὸ αὐτὲς τὶς περιπτώσεις ὁ Θεὸς βγάζει μεγάλα ἔργα, ὅπως εἶπα, γιὰ ὅλο τὸν κόσμο.

Μακαρίζουμε σήμερα τὸν ἄγιο Ἰωακεὶμ καὶ τὴν ἀγία Ἀννα καὶ τοὺς εὐγνωμονοῦμε, διότι ὁ σεμνὸς τους γάμος –ό ἐν προσευχὴ καὶ ἐν ἀγνότητι καὶ ἐν ἀγιασμῷ γάμος τους– ἔγινε αἰτία νὰ ἔλθει στὸν κόσμο τὸ ἄνθος τῆς παρθενίας, ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἡ Μητέρα τοῦ Λυτρωτῆ.

Συμμετέχουμε καὶ ἐμεῖς μυστικά, καρδιακά, προσευχητικά, λατρευτικὰ σ' αὐτὴ τὴν παγκόσμια χαρά. Προσκυνοῦμε, ὅπως λένε τὰ γράμματα τῆς Ἐκκλησίας μας, τὰ σπάργανα μὲ τὰ ὅποια περιεβλήθη ἅμα τῇ γεννήσει της ἡ Κυρία Θεοτόκος. Τὴν εὐχαριστοῦμε, διότι ἐκ κοιλίας μητρὸς δόθηκε στὸν Θεό. Καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν νηπιακῶν καὶ βρεφικῶν της ἐτῶν προσφέρθηκε ὀλόκληρη στὸν Θεό. Καὶ ἔτσι συνεχίζουσα τὴν ἀγιότητα τοῦ ἀγίου Ἰωακεὶμ καὶ τῆς ἀγίας Ἀννας, τῶν θεοπνεύστων καὶ θεοκηρύκων γονέων της, ἔγινε καὶ ἐκείνη ὁ «θεόβλαστος καρπὸς» τῆς παρθενίας, ἡ Μητέρα τοῦ Λυτρωτῆ.

Τὴν παρακαλοῦμε ἐν τῇ ἀγίᾳ Γεννήσει της, ὅπως ἐκείνη ἔλυσε τὴν ἀτεκνία τοῦ ἀνθρώπινου γένους, νὰ βοηθᾶ καὶ μᾶς νὰ ὑπερβαίνουμε τὴν ἀτεκνία τῆς ἀμαρτίας. Διότι ὅντως τὸ ἀνθρώπινο γένος ἦταν ἀτεκνο. Ἐκαναν πολλὰ φυσικὰ παιδιά, ἀλλὰ τὸ μόνο παιδί ποὺ ἐπρεπε νὰ γεννήσουν οἱ ἀνθρωποι δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ γεννήσουν. Τὸν Θεὸ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν γεννήσουν. Καὶ γι' αὐτό, ἃς εἶχε πολλὰ παιδιὰ ὁ κόσμος, ἦταν ἀτεκνος πνευματικά.

Ἡ Παναγία μας ἔλυσε τὴν ἀτεκνία τοῦ ἀνθρώπινου γένους καὶ γέννησε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Ὄπως Ἐκείνη λοιπὸν γέννησε τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ἔτσι καὶ ἡ δική της πρεσβεία καὶ εὐλογία νὰ ἀξιώσει καί μᾶς, ποὺ ἀκολουθοῦμε ἐπὶ τὰ ἵχνη της καὶ ἐπὶ τὰ ἵχνη τοῦ μονογενοῦς της Υἱοῦ, νὰ ὑπερβαίνουμε τὴν ἀτεκνία τῆς ἀμαρτίας, τὴν ἄγονη ἐκτός τοῦ Ἅγιου Πνεύματος ἀνθρώπινη φύση. Καὶ νὰ καθιστᾶ τὴ φύση μας, γονιμοποιουμένη ἀπὸ τὴ Χάρη τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, ἵκανὴ νὰ γεννᾷ τὶς ἄγιες ἀρετὲς καὶ νὰ εἶναι γόνιμη καὶ καρποφόρα καὶ πνευματική. Καὶ ἔτσι νὰ ἀξιοποιεῖται ἡ ἀνθρώπινη φύση μας, ὅπως ὁ Θεὸς τὴν ἐπλασε. Διότι ὁ Θεὸς δὲν ἐπλασε τὸν ἀνθρωπὸ νὰ εἶναι νεκρὸς καὶ στεῖρος καὶ ἄγονος, ἀλλὰ τὸν ἐπλασε νὰ εἶναι ζωντανὸς καὶ γόνιμος καὶ δημιουργικός. Νὰ δημιουργεῖ τὴν ἀγιότητα καὶ νὰ γεννᾷ μέσα του τὸν ἴδιο τὸν Χριστό. Κάθε ἀνθρωπὸς νὰ εἶναι Χριστοφόρος, ὅπως ἡ Κυρία Θεοτόκος ἦταν ὁ πρῶτος Χριστοφόρος ἀνθρωπὸς ποὺ φάνηκε πάνω στὴ γῆ.

Μὲ τὶς πρεσβεῖες της λοιπὸν καὶ τὸν δικό μας ἀγώνα ἃς ἀκολουθήσουμε τὰ ἵχνη της καὶ ἃς ἔχουμε τὴν ἐλπίδα ὅτι, ἂν ἔτσι καὶ ἐμεῖς ἀγωνισθοῦμε, δὲν θὰ μείνουμε στεῖροι καὶ ἄγονοι.

Πηγή: agiazioni.gr